

Kordon, elégtétel

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 14. szám, 2018. április 6.

A Gábor György-Vörös Kata szerzőpáros meggyőzően elemezte múltkori írásában (*Orbán politikai antropológiája*, ÉS, 2018/12., március 23.) a miniszterelnök március 15-i beszédének leegyszerűsített világképét. Néhány gondolattal kiegészíteném. A nemzet szuverenitásának *lord protectora*, Orbán állandóan külső beavatkozásról beszél. Egyet kell értsünk, egyre inkább úgy tűnik, hogy lengyel barátainknak immáron rendszeressé váló megjelenése ünnepeinken valódi intervenciót jelent Magyarország belpolitikai életébe. Nekem nagyon kedves a *dwa bratanki* gondolata. Esterházy Péter írta egy már kb. 20 évvel ezelőtti szösszenetében lengyelországi útja után, hogy náluk előbb a történelmi barátság érzése, mint nálunk. Szíven ütött, és azóta, ha lehet, több figyelmet fordítok közös történelmünk szép, összefonódó lapjaira. A mostaniak nem kerülnek az aranykönyvbe.

Az ünnep hagyományos helyszíne a Múzeumkert. Orbán azonban fél. Tavaly sem tudott zavarmentes beszédet mondani az ellentüntetőkől, ezért most a hatalom utolsó mentsvárát jelentő parlament előtti Kossuth térre tette át az ünnepet. Jól védhető, valóságos erődöt lehet ott létrehozni az odatorkolló utcák lezárásával. A másik szempont a tér befogadóképessége, hiszen a „békemenet” résztvevői oda érkeztek. Egy dolgot mindenesetre leszögezhetünk: Orbán már csak a saját hívei előtt mer beszélni. Az „ünneplőket” kordon védte, amit anno Orbán bontott. Most afféle villanypásztorként vette körbe a tömeget. Kilenc beléptetőkapun keresztül lehetett bejutni a térre. Tehát megszűrt, abszolút megbízható fideszes B közép előtt szónokolt a miniszterelnök. Ha valaki ellenzéki belekeveredik, provokál, disszonáns hangot üt meg – felkoncolják. Orbán soha többé nem megy vissza a Nemzeti Múzeumhoz!

A beszéd? Feltűnően enervált. Két mondat 1848-ról, kilencvennyolc, aktuálpolitika – kampánybeszéd. Egyébként sötétség-világosság küzdelme a világ. Ránézek a naptárra, nem 1951-et írunk: a koreai háborúnak régen vége. A közönség néha tapsol, leginkább „Gyuri bácsi” neve hallatára. Gyakorlatilag legazemberezi az ellenzéki képviselőjelölteket kivétel nélkül, mindenki globalista és Soros-ügynök. A választások után elégtételt fognak venni erkölcsi, politikai és jogi értelemben egyaránt. Erre azért felkapja a fejét az ember. Ejnye no, Horthy megint bevonult Budapestre? Hüledezem kicsit, az előbb nem azt mondta, hogy 1000 éves keresztény kultúrában gyökerezik kormánya politikája?

Befejezésként együtt szaval a műsort adó szereplőkkel, spontánnak szánt Kossuth-nótát énekel népviseletbe öltözött lánnyal. Aztán lekeverik, lekeveredik a színpadról. Végre vége. (Gyerekek, keressük meg a buszt, hol áll? Egy nagy focista van rápingálva!)